

НАЗВОТВІРНИЙ АСПЕКТ ДОСЛІДЖЕННЯ НОМІНАТИВІТІВ (на матеріалі закарпатської мікротопонімії басейну річки Ужа)

Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Філологія. Соціальні комунікації. Випуск 25.
УДК 811.16'373.21.001.33;

Баньої Вероніка. Назвотвірний аспект дослідження номінативітів (на матеріалі закарпатських мікротопонімів басейну річки Ужа); 11 стор.; кількість бібліографічних джерел – 25; мова українська.

Анотація. Статтю присвячено дослідженню особливостей функціонування українських мікротопонімів басейну річки Ужа, що утворилися шляхом номінативізації; визначено мотиваційні принципи номінації та спосіб утворення.

Ключові слова: мікротопонім, мікротопонімна модель, номінативіт, номінативізація, принципи номінації.

Інтерес до закарпатського ономастичного матеріалу простежується уже з XIX століття [1, 2, 4-6, 8-25 та інші]. Об'єктом вивчення ставали антропоніми та топоніми, які цікавили дослідників передусім як допоміжний матеріал для підтвердження своїх переконань у царині історії, географії. Топонімія Закарпаття вважається всіма науковцями важливим фактичним матеріалом, оскільки дослідження закарпатських топонімів має велике значення для діалектології, історії мови, історичної географії, історії тощо.

На особливу увагу заслуговує мікротопонімія басейну річки Ужа, яка є об'єктом нашого дослідження. Дані сучасного обстеження басейну Ужа шляхом опитування респондентів засвідчили близько 9 000 мікротопонімів та їх варіантів на позначення понад 6 370 географічних об'єктів.

У нашому дослідженні замість загальноприйнятого та традиційно вживаного терміносполучення *словотвірний аналіз* вживаємо *назвотвірний аналіз*, під яким розуміємо визначення семантики і структури базових назв онімів на час їх створення та визначення функцій тих формантів, які брали участь у творенні відповідного класу географічних назв. Така заміна термінів *слово, словотвір, словотворення, словотворчі процеси, словотворчі типи* тощо на терміни *назва, назвотвір, назвотворення, назвотворчі процеси, назвотворчі типи* відображає розуміння мікротопонімів як пропріальних одиниць, що можуть складатися не лише зі слова, але й мати надслівний характер. Такий погляд на власні та загальні назви відображено у праці “Назва як мовна одиниця” К. Й. Галаса, який уперше в українському мовознавстві переконливо обґрунтовує необхідність виділення в науці окремого розділу – *назвознавства*, основною одиницею якого є *назва*: “Цей термін, на нашу думку, достатньо чітко виражав би те, що стосується як одночленних, так і многочленних назв. Адже в одних випадках назва за своєю структурою дорівнює лише слову, а в інших – словосполученню, ще в інших – реченню, а інколи й надреченнєвому комплексу. Орієнтація на назву як основну одиницю усуває ненормальне становище, коли всі назви трактуються лише як слова, тобто як одиниці лексичного рівня, при наявності серед

назв і надслівних структур. ...Коротко кажучи, не слід забувати тієї незаперечної істини, що слово є назвою, але не всяка назва – власна чи загальна – є лише словом. Адже серед і загальних, і власних назв є як одночлени, так і многочлени [7: 9–10]”.

Науку про подібні одиниці досинтаксичного рівня (*назви*) К.Й. Галас пропонує іменувати *назвознавством* (*ономатологією*). Цій науці підпорядковані такі частини, як *наука про загальні назви* (*геноніміка*) з основною одиницею *генонімом* (*загальною назвою*) та *наука про власні назви* (*ейдоніміка*) з основною одиницею *ейдонімом* (*власною назвою*). Науку про творення назв учений пропонує називати *назвотвором*, а сам процес цього творення – *назвотворенням* [7: 26]. Враховуючи сказане, услід за К. Й. Галасом, назви, що мають однокомпонентну структуру, тобто дорівнюють слову, називаємо *одночленами*, назви, що мають структуру словосполучення чи речення, іменуємо *многочленами* (двочленами, тричленами тощо).

Важливим питанням для дослідження назвотвірного аспекту мікротопонімів як мовних одиниць є проблема, яка в сучасній ономастиці досі є невирішеною, – розуміння власної назви як семантичної чи асемантичної одиниці. На думку К. Галаса, поняття назви, яка може бути і надслівною величиною, з поняттям слова не тотожні. Однак назва і слово є однотипними за внутрішньою (ідеальною) стороною: мають значення, закріплене за ними суспільною практикою спілкування. Самі ж назви, як зазначає науковець, як і раніше, звичайно, це робилося, слід поділяти на загальні і власні – залежно від семантики, оскільки “загальні назви виражають поняття, а власні – уявлення про індивідуальні об'єкти”, “рівень *поняття* – *уявлення* може відбивати кожна назва (а в складеній назві – кожний її компонент) [7: 32–33]”. Тому ми враховуємо той факт, що відмінність між загальними назвами та онімами полягає у зміні значення: апелятиви співвідносні з поняттями, а пропріальні одиниці – з уявленнями.

Таким чином, на етапі виникнення назви всі складові елементи сприймалися як уявлення про географічний об'єкт. Людина, пізнаючи навколишню дійсність і намагаючись виділити та індивідуально означити окремі одиниці реальності, називає

об'єкти не лише словами, а й словосполученнями, реченнями чи надреченнєвими комплексами. Основною причиною такого явища є взаємозв'язок та нерозривна єдність кількісних та якісних характеристик предмета, що є об'єктом називання.

Визначальними для розуміння природи утворення, функціонування назви є слова К. Галаса про її часові межі, спосіб творення, початкову форму та різні етапи буття: "...вона (назва)... має різні етапи буття, маючи на кожному з них одну і ту ж сутність при помітних відмінностях у чомусь. Інакше кажучи, виникнувши на певному етапі, назва, не перестаючи бути собою, може зазнавати відповідних змін, які й виражають процес розвитку її від ранішого до пізнішого стану. Тому дуже важливо, щоб явище простежувалось від його виникнення і враховувались ті зміни, яких воно зазнавало, щоб стати тим, чим воно є в даній момент [7: 37]". Вирішення таких питань у нашому дослідженні дало змогу з'ясувати, яким способом утворено мікротопонім і за допомогою яких відповідних назвотворчих засобів, дозволило виокремити продуктивні назвотвірні моделі та проаналізувати назвотвірний потенціал мікротопонімії басейну річки Ужа.

Будь-які назви (одночлени та многочлени), які виникали й виникають на позначення різноманітних типів географічних об'єктів, характеризуються часовими межами, способом творення та формою існування. Досліджуючи власну назву як мовну одиницю, що утворилася на певній території (на позначення окремого географічного об'єкта з властивими йому специфічними якостями – внутрішніми та зовнішніми, зв'язками з навколишньою реальністю) та функціонує в часі, необхідно визначити її спосіб творення, форму буття, відповідні назвотвірні засоби. Аналіз назвотвірних особливостей мікротопонімії басейну річки Ужа дозволив виділити основні моделі творення мікротопонімних одиниць [Див. таблицю № 1].

Погоджуючись із думкою К. Й. Галаса про особливості утворення та функціонування окремих одночлених топонімів (прикметникових), топонімів, що мають вигляд прийменникових конструкцій і таких, що на їх базі утворились, у нашому дослідженні оперуємо термінами субстантивіт, еліптит, номінативіт [8: 112-113].

Субстантивітами К.Й. Галас іменує такі назви, які первісно мали вигляд двочленної назви, але згодом втратили означуваний член, після чого

Таблиця № 1

Назвотвірні моделі мікротопонімів басейну річки Ужа

Назвотвірна модель		%
“Апелятив > мікротопонім”		29,55
“Власна назва > мікротопонім”		7,86
“Узгоджене означення + апелятив > двочленна назва”		20,87
“Узгоджене означення + мікротопонім > двочленна назва”		6,11
“Неузгоджене означення + апелятив > двочленна назва”		1,46
“Двочленна / тричленна назва > одночленна / двочленна назва”	Субстантивіти	14,61
	Еліптита	12,78
	Номінативіти	3,21
	Субстантивовані назви у генитивній формі	0,56
“Антропонім / ойконім + формант”		2,99
Усього		100

член означуючий субстантивувався. Наприклад: *Погор'ілої, Ган'ково* (< *Погор'ілої Поле, < Ган'ково Поле*). На думку Д.Г. Бучка, субстантивіти утворилися в результаті “десинтагматизації атрибутивних словосполучень та субстантивації атрибутивного члена [3: 24]”.

Еліптиками дослідник вважає назви, які, не будучи одиницями прикметникового походження, втратили, як і субстантивіти, означуваний член. Це такі, як *Коло Церквы^о, Коло Цітану, На Сел'і, Коло Вдуч'арника, За Штрєкдў, Коло Склєпа* і под. У момент виникнення назва мала такий вигляд: *Хижа Коло Церквы^о, Хижа'і Коло Склєпа, Місто За Штрєкдў* і под.

Номінативіти – новоутворені назви у формі називного відмінка, які сформувалися з еліптитів

шляхом перетворення прийменника у префікс при паралельному усуненні флексії непрямого відмінка та з одночасною заміною її відповідною флексією (у тому числі й нульовою) називного відмінка. Як зазначає К.Й. Галас, це той тип назв, що їх описав на загальнослов'янському матеріалі польський мовознавець М. Карась. Наприклад: *Загуміна* [< *За Гумно́м*], *Межир'іки* [< *Між Р'іками*] і под.

Мета нашого дослідження – проаналізувати мікротопоніми басейну Ужа, що утворилися шляхом номінативізації, а саме: 1) визначити мотиваційні ознаки номінації аналізованих географічних об'єктів; 2) відтворити структуру та основні складники мікротопонімів-номінативітів.

Номінативні можливості у сфері топоніміки визначили тільки дев'ять мікротопонімних груп

[Див. Таблицю № 2], які постали шляхом номінативізації. Продуктивність моделі залежала, у першу чергу, від сполучувальної здатності прийменника та потенційних ресурсів базових мікротопонімів. Еліптити представлені не лише одночленами, але й двочленими мікротопонімами: номінативізації піддавались не лише назви на зразок *За Березінами* > *Заберезіны*, але й такі, як *За Спаленим Верішом* > *Заспаленіи Верішок*. Незважаючи на велику кількість еліптитів [Див. Табл.1], мікротопонімно-номінативіти представлені обмеженою кількістю груп [Див. Табл. 2]:

1) найбільше в кількісному плані представлені номінативіти, утворені від еліптизованих назв із прийменником *за*: п. *Завір'х* (Лип.) (< *За Вир'хóm*), п. *Завода* (Мирча, М. Бер., Пол. Г., Т. Пол.) (< *За Воддóу*), п. *Закáмін'а* (К. Паст.) (< *За Камін'ом*), л. *Закошáриш':e* (Новос.) (< *За Кошáриш':ом*), п. *Завéришок* (Мокра) (< *За Вéришком*), п. *Зайúтрины* (Р. Паст.) (< *За Йúтринами*), п. *Залéгмандóвой* (Р. Паст.) (< *За Лéгмандóвим*), ур. *Зач'икáн'ч'ат* (С-ки) (< *За Ч'икáн'ч'ат*);

2) другою за кількістю є група номінативітів, утворена від еліптитів із прийменником *мédж'и*

Таблиця № 2

Продуктивність утворення номінативітів

Прийменник	<i>за</i>	<i>мédж'и/мéжи/ми'дэж'и/мідж'и</i>	<i>під/пуд</i>	<i>над/над^м/нат</i>	<i>пóза</i>	<i>на</i>	<i>кóниці'</i>	<i>ў</i>	<i>вер/верх/вер'вир/вир'х</i>	Усього
Кількість	111	22	16	11	4	1	2	1	10	178
%	62,4	12,4	9	6,2	2,2	0,6	1,1	0,6	5,6	100

/ мéжи / ми'дэж'и / мідж'и: п. *Мédж'и'пóтòки* (Р.Паст.) (< *Мédж'и'Пóтòками*), ур. *Ми'дэж'івóды* (Дубр.) (< *Ми'дэж'и Вóдами*), л. *Мéжибáгна* (Т.Б.) (< *Мéжи Бáгнами*), п. *Мéж'и'кúты* (Бег.П.) (< *Мéж'и'Кúтами*), п. *Межистун:úки* (Сух.) (< *Мéжи Стун:úками*), п. *Мéжитерніны* (Люта) (< *Мéжи Тернінами*);

3) меншу групу становлять назви, утворені від еліптитів із прийменником *над*: ур. *Надзáгорда* (Дубр.) (< *Над Зáгордóу*), ур. *Надлуз'* (Паст.) (< *Над Лúгом*), п. *Надмудáч:ат* (Смер.) (< *Над Мудáч:ат*), л. *Над^мсакóвиц'* (Новос.) (< *Над^мСакóуц'ом*), дж. мін. в. *Нач':ертéжину* (Гусн.) (< *Над^м Ч'ертéжинами*) та ін.;

4) група номінативітів, утворена від прийменникових конструкцій із *під / пуд*, теж представлена в невеликій кількості [див. Таблицю № 2]: ур. *Підніви* (Любня) (< *Під Нíвами*), ур. *Пуджолóб'кú* (Домаш.) (< *Пуд Жолóб'ка́ми*), п. *Путприспóд'н'а* (Т.Б.) (< *Пуд^м Приспóд'н'óу*), п. *Путпрóвала* (Дубр.) (< *Пуд^м Прóвалóу*);

5) засвідчені поодинокі утворення від еліптитів із прийменником *пóза*: п. *Позавір'х* (Бук.) (< *Пóза Вир'хóm*), ч.с. *Позагóрб^н* (Бег. П.) (< *Пóза Гóрбom*), ур. *Позадвóриш':e* (Тих.) (< *Пóза Двóриш':e*), п. *Позапрúс'н'и* (Бег.П.) (< *Пóза Прúс'н'и*);

б) свою здатність переходу в складі прийменникової конструкції в номінативіт підтвердив і прийменник *вер // верх // вер' // вир // вир'х*: *Верд'іл'ч'ик* (п. – Люта, о.з., сін. – Тих.) (< *Верх Д'іл'ч'ика* < *Пóле? Верх Д'іл'ч'ика* < *пóле? верх Пóл'анки*), п. *Верпóл'анка* (Т.Б.) (< *Верхпóл'анка* < *Верх Пóл'анки* < *Пóле? Верх Пóл'анки* < *пóле? верх Пóл'анки*), п. *Вертíр'н'а* (Люта) (< *Вертíр'н'а* < *Верх Тíр'н'а* < *Пóле? Верх Тíр'н'а* < *пóле? верх Тíр'н'а*), п. *Вер(х)пóл'анка* (Т.Б.) (< *Верх*

Пóл'анки < *Пóле? Верх Пóл'анки* < *пóле? верх Пóл'анки*), л. *Вир'хвішка* (Домаш.) (< *Вир'х Вішки* < *Л'ис? Вир'х Вішки*), верш. *Вир'хплíу'н'ii* (Кам.) (< *Вир'х Пліу'н'iiа* < *Горá? Вир'х Пліу'н'iiа*), п. *Вір'хсолóвина* (Костр.) (< *Вір'х Солóвини* < *Пóле? Вир'х Солóвини*);

7) тільки два утворення з прийменником *кóниці'*: *Кóниці'вир'х* (п. – Вільш., ур. – Паст.) (< *Кóниці' Вир'хá*), п. *Кóниці'горб^н* (Вільш.) (< *Кóниці' Гóрба*);

8) і лише єдиний мікротопонім з *на*: *лука Нар'із'* (Став.) (< *На Рóз'и*);

9) реліктове утворення з прийменником *ў*: л. *Ўжолóбы* (Рус.М.) (< *Ў Жолóбах*).

За нашими спостереженнями, мікротопонімно-номінативіти, які представляють назвотвірну модель “двочленна / трічленна назва > одночленна / двочленна назва” (субстантивіти, еліптити, номінативіти, субстантивовані назви в тенітивній формі: п. *Вір'у* (Люта), дор. *На Триц':áток* (Ужок), ч.с. *У Лúках* (Люта), *Пóзавір'х* (Бук.) та под.), складають близько 3,21% назв мікротопонімної системи басейну річки Ужа. Якщо простежити весь процес утворення, становлення та існування аналізованих мікротопонімів, то на прикладі назви *Пуд^м Гóрбom* можна відтворити такі можливі стадії еволюції [Див. Рис.1]:

Рисунок 1

Таким чином, номінативіти можна вважати завершальною фазою оформлення мікротопонімів, мотиваційною ознакою яких у процесі номінації було розташування (за, між, під, над, поза, на тощо) серед географічних об'єктів, що вже мали

свою назву. Аналізована назвотвірна модель, презентована в закарпатській мікротопонімії басейну річки Ужа, відображає традиційні способи та засоби онімної деривації.

Література

1. Банк М.В. Із спостережень над мікротопонімією Закарпаття / М.В. Банк // Питання топоніміки та ономастики. – К.: Наук. думка, 1962. – С.164–168.
2. Банк М.В. Відображення типів підсічного господарства в місцевій топонімії / М.В. Банк // Тези доповідей та повідомлень (УжДУ) XIX наукової конференції: серія мовознавча. – Ужгород, 1965. – С. 47–53.
3. Бучко Д.Г. Ойконімія Покуття: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра філол. наук: спец. 10.02.01 „Укр. мова” / Д. Г. Бучко. – Чернівці, 1992. – 35с.
4. Вербич С.О. Етимологічні спостереження над топонімним реєстром А. Петрова. I. / С.О. Вербич // *Linguistica slavica: ювілейний збірник на пошану Ірини Михалівни Железняк*. – К.: Київ, 2002. – С. 15–20.
5. Галас К.Й. До питання вивчення топоніміки Закарпаття / К.Й. Галас // Наукові записки УжДУ: діалектологічний збірник. – Т. XXVI. – Вип. 2. – Ужгород, 1957. – С. 37–54.
6. Галас К.Й. Українська топонімія Закарпаття в лінгвістичному аспекті: учбовий посібник / К. Й. Галас. – Ужгород, 1979. – 119 с.
7. Галас К.Й. Назва як мовна одиниця (на матеріалі української мови): методичні розробки на допомогу студентам I–III курсів філологічного факультету при вивченні курсу сучасної української літературної мови / К. Й. Галас. – Ужгород: УжДУ, 1985. – 46 с.
8. Галас К.Й. Словник українських топонімів Закарпаття / К. Й. Галас // Українська мова на Закарпатті у минулому і сьогодні: матеріали науково-практичної конференції (Ужгород, 5 – 6 травня 1992 р.). – Ужгород, 1993. – С. 109–117.
9. Галас К.Й. Словник українських топонімів Закарпаття (фрагменти) / К.Й. Галас // Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства: збірник наукових праць пам'яті Кирила Галаса. – Ужгород, 2002. – Вип. 6. – С. 365–376.
10. Грицак М.А. Назви гідрорельєфу в говірі с. Ясіня Закарпатської області / М. А. Грицак // Питання гідроніміки. – К.: Наук. думка, 1971. – С. 74–80.
11. Дзензелівський Й.О. Українські топоніми, утворені від апелятивів із суфіксом *-адь* / Й.О. Дзензелівський // IV Республіканська ономастична конференція: тези доповідей. – К., 1969. – С. 217–218.
12. Дзензелівський Й.О. Спостереження над українськими народними назвами гідрорельєфу // *Onomastica*. – Kraków, 1972. – Т. XVII. – S. 109 – 149.
13. Дуйчак М. Мікротопоніми українських сіл Східної Словаччини / М. Дуйчак // Наук. зб. МУК у Свиднику. – Братислава: Словацьке педагогічне т-во. – 2001. – № 22. – С. 311–341.
14. Куля Ф. Топоніми околиці Синяка (До питання про німецьку топонімію Закарпаття) / Ф. Куля // Сучасні проблеми мовознавства та літературознавства: збірник наукових праць пам'яті Кирила Галаса. – Ужгород, 2002. – Вип. 6. – С. 114–117.
15. Німчук В.В. Про необхідність вивчення топоніміки у зв'язку з народними говорами / В.В. Німчук // Питання топоніміки та ономастики. – К.: Вид-во АН УРСР, 1962. – С. 45–53.
16. Німчук В.В. Ясіння (сер. р.) чи Ясіня (ж.р.) / В. В. Німчук // Повідомлення Української ономастичної комісії. – К., 1967. – Вип. 2. – С. 50–57.
17. Німчук В.В. З історичної топонімії Закарпаття / В. В. Німчук // Питання сучасної ономастики. – К., 1976. – С. 19–28.
18. Обручар А. Мікротопонімія українського Потисся у її взаєминах з ономастикою суміжних ареалів / А. Обручар // Науковий вісник Чернівецького університету: збірник наукових праць. – Чернівці: Рута, 2007. – Вип. 356–359: Слов'янська філологія. – С. 36–41.
19. Петров А. Карпаторусские межевые названия из пол. XIX в. и из нач. XX в. / А. Петров. – Прага: SAVU, 1929. – 220 с.
20. Чучка Пв.Пв. Назви вершин гори та сідловини в українських говорах Закарпаття / Пв. Пв. Чучка // Мовознавство. – 1978. – № 6. – С. 73–77.
21. Чучка П.П. Взаємозв'язки антропонімів та зоонімів Закарпаття з гідронімією Карпат / П.П. Чучка // Питання гідроніміки: матеріали 3-ої Респ. ономастичної (гідронімічної) наради. – К.: Наук. думка, 1971. – С. 81–86.
22. Чучка П.П. Діалектні й ономастичні ареали української мови / П.П. Чучка // Структура і розвиток говорів на сучасному етапі: XV Респ. діалектолог. нарада. – Житомир, 1983. – С. 86–88.
23. Чучка П.П. Сліди Дажбога в мікротопонімії Ужгорода / П.П. Чучка // Питання історичної ономастики України. – К.: Наук. думка, 1994. – С. 166–169.
24. Чучка П.П. Українське питання в дзеркалі власних назв Підкарпатської Русі / П.П. Чучка //

Закарпатська Україна в складі Чехословаччини (1919–1939): збірник матеріалів наукової карпатознавчої конференції. – Пряшів, 2000. – С. 305–317.

25. Чучка П. Кодифікація ойконімів України – невідкладне завдання українських ономастів / П. Чучка // Науковий вісник Чернівецького університету: збірник наукових праць. – Чернівці: Рута, 2007. – Вип. 356–359. Слов'янська філологія. – С. 329–333.

Список умовних скорочень

а) скорочення назв населених пунктів:

Великоберезнянський район: Бег.П. – с. Бегендяцька Пастіль; Бук. – с. Буківцьова; Гусн. – с. Гусний; Домаш. – с. Домашин; Костр. – с. Кострино; К.Р. – с. Костринська Розтока; К.Паст. – с. Костьова Пастіль; Лубня – с. Лубня; Люта – с. Люта; М.Бер. – с. Малий Березний; Мирча – с. Мирча; Рус.М. – с. Руський Мочар; Р.Паст. – с. Розтоцька Пастіль; Смер. – с. Смерекова; Став. – Ставне; Сух. – с. Сухий; Тих. – с. Тихий; Ужок – с. Ужок.

Перечинський район: Вільш. – с. Вільшинки; Дубр. – с. Дубриничі; Лип. – Липовець; Лік. – с. Лікцари; Мокра – с. Мокра; Нов. – с. Новоселиця; Пол.Г. – с. Полянська Гута; Паст. – с. Пастілки; С-ки – с. Сімирки; Т.Б. – с. Тур'я Бистра; Т.Пол. – с. Тур'я Поляна.

Ужгородський район: Кам. – с. Кам'яниця.

б) скорочення номенклатурних термінів:

верш. – вершина, дж. мін. в. – джерело мінеральної води, дор. – дорога, л. – ліс, о.з. – орні землі; рілля, п. – поле, сін. – сінокіс, ур. – урочище, ч.с. – частина села, куток.

Вероника Баньон

ИМЯОБРАЗОВАТЕЛЬНЫЙ АСПЕКТ ИССЛЕДОВАНИЯ НОМИНАТИВИТОВ (на матеріалі закарпатської мікротопонімії басейну річки Ужа)

Аннотация. Стаття посвящена дослідженню особливостей функціонування українських мікротопонімів басейну річки Уж, образованих шляхом номинативізації; встановлено мотиваційні принципи номінації і спосіб утворення.

Ключевые слова: мікротопонім, мікротопонімна модель, номинативит, номинативізація, принцип номінації.

Veronica Banyoi

NAME-FORMING ASPECT OF THE INVESTIGATION OF THE NOMINATIVITS (on the material of the transcarpathian microtoponymy of the Uzh river basin)

Resume. The article deals with the peculiarities of functioning of Ukrainian microtoponyms of the Uzh river basin, that are created by means of nominativization; the motivation principles of nomination and ways of creation are investigated.

Key words: microtoponym, microtoponymic model, nominativit, principles of nomination.

Баньон Вероніка Федорівна – кандидат філологічних наук, доцент кафедри суспільних дисциплін та української мови Закарпатського державного університету.